

Arrest

nr. 277 803 van 23 september 2022
in de zaken RvV X en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1 Verzoekende partijen dienden op 4 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Tweede verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 november 2020 en op 8 januari 2021. Eerste verzoekende partij werd op het CGVS gehoord op 20 november 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 22 februari 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad weigerde verzoekende partijen bij arresten nrs. X en X van 29 november 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Op 1 februari 2022 dienen verzoekende partijen een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart deze volgende verzoeken om internationale bescherming op 30 mei 2022 niet-ontvankelijk. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en Fars van origine. U bent op 13 shahrivar 1383 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 3 september 2004 in de westerse kalender) getrouwd met E. K. (O.V. (...)). U bent afkomstig uit Roodbar (noorden van Iran) maar woonde samen met uw echtgenoot in Ahwaz (zuiden van Iran). Op 30 oktober 2008 werd uw dochter A. geboren (O.V. (...)).

U kwam op 22 maart 2019 in België aan en diende hier in België op 4 april 2019 samen met uw echtgenoot E. K. een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw familie niet streng gelovig was. Rond uw achttiende levensjaar keerde u zich van de islam af. U ging enkel naar de moskee als er iemand stierf, u bad niet en u nam geen deel aan de ramadan. Bij het bidden richtte u zich altijd rechtstreeks tot God.

In mordad 1397 (Iraanse kalender, komt overeen met juli-augustus 2018 in onze kalender) leerde u S. D. kennen in de sportclub A(...), waar u les gaf. U zag hoe lief ze was en hoe goed ze met kinderen omging. Zeven tot tien dagen nadat u haar voor het eerst had ontmoet, had u een gesprek met S. . U vroeg haar waarom u zich zo tot haar aangetrokken voelde. S. vroeg of u moslim was. U vertelde haar dat u zich altijd rechtstreeks tot uw God richtte. S. antwoordde dat haar God de God van liefde was. Op 30 mordad 1397 (21 augustus 2018) overleed uw vader en ging u naar Bandar-e Anzali in het noorden van Iran voor de uitvaartplechtigheid. Gedurende de rouwperiode bleven u en uw echtgenoot 40 dagen in Bandar-e Anzali. Tijdens deze periode praatte u via WhatsApp over het christendom met uw schoonzus B. V., de echtgenote van uw broer K., die beiden in België verblijven. U herkende S.s vriendelijkheid in B. en u vroeg haar of alle christenen zo vriendelijk waren. U vermoedde immers dat S. christen was omdat ze gezegd had dat haar God de God van liefde was. Op 5 mehr 1397 (27 september 2018) keerde u vanuit Bandar-e Anzali terug naar Ahwaz. S. sprak voor het eerst met u over het christendom. Ze zei dat ze aan Jezus Christus had gevraagd om u rust te geven en ze beloofde dat God u zou helpen. Bij uw echtgenoot E. K. was eerder een stent ingeplant. Hij moest na uw terugkeer naar Ahwaz geopereerd worden omdat een ontsteking was vastgesteld. Er was een kans dat hij de operatie niet zou overleven. U vroeg aan Jezus Christus om uw echtgenoot aan u terug te geven. De operatie liep goed af. In de maand aban 1397 (oktober 2018 - november 2019) vroeg S. of u naar een van haar bijeenkomsten wilde meekomen. U wist niet om wat voor bijeenkomst het ging en dacht dat er misschien schoonheidsproducten verkocht zouden worden. Pas tijdens de viering ontdekte u dat het een huiskerk was. Er werd gezongen en de aanwezigen baden voor uw overleden vader. U voelde zich herboren. U vroeg aan S. of u een volgende keer opnieuw mocht meegaan. Op 4 azar 1397 (25 november 2018) ging u voor de tweede keer – voor het eerst uit eigen keuze - naar de huiskerk. Die dag besloot u om uw hart aan Jezus te geven en werd het reddingsgebed voor u gelezen. U ging in totaal 6 keer naar de huiskerk in de periode tussen azar en bahman 1397 (november 2018 tot februari 2019).

Op 15 bahman 1397 (4 februari 2019) kwam S. in de sportclub naar u toe. Ze vertelde u dat de priester van de huiskerk gearresteerd was. Ze zei dat u haar nooit meer zou zien en ze droeg u op om te vluchten. Na overleg met uw man vluchtte u met de auto naar uw zus M. die in Bandar-e Anzali in het noorden van Iran woont. M. zei dat jullie Iran moesten verlaten omdat afvalligen de doodstraf krijgen in Iran. Ze regelde een afspraak met de smokkelaar. Op 25 bahman 1397 (14 februari 2019) ging u naar de Italiaanse ambassade in Teheran voor een visum interview. Op 2 farvardin 1398 (22 maart 2019) vertrok u met het vliegtuig naar Italië. Diezelfde dag vloog u vanuit Milaan naar Brussel. Jullie haalden in het kader van dit verzoek aan dat jullie bij terugkeer naar Iran vreesden dat uw schoonbroer A. S. jullie zou aangeven bij de Iraanse autoriteiten omwille van jullie bekering tot het christendom. Daarnaast vreesde u dat de gearresteerde priester van de huiskerk jullie namen had doorgegeven aan de Iraanse autoriteiten en dat de Ettela'at (Iraanse inlichtingendienst) jullie bij terugkeer naar Iran zou komen zoeken. Jullie vreesden verder ook dat de autoriteiten jullie dochter bij een eventuele terugkeer naar Iran zouden arresteren om jullie op die manier onder druk te zetten.

Sinds ze erachter kwamen dat u christen was, praatten de broers en zussen van uw echtgenoot niet meer met uw echtgenoot en heeft hij enkel nog contact met zijn moeder. Twee of drie maanden na jullie aankomst in België vertelde uw schoonmoeder tegen uw echtgenoot dat twee personen naar u hadden gevraagd aan het eind van esfand 1397 (maart 2019). Deze twee personen waren in burger en hadden zich niet geïdentificeerd. U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek dat u in België sinds 18 mei 2019 elke zondag naar de Perzischtalige kerk in Antwerpen ging. Sinds 26 mei 2019 ging u ook naar de

kerk van Gods Ambassade in Mechelen. Sinds juni 2019 volgde u ook wekelijks Bijbelstudie. U woonde ook de misviering van de Sint Pieterskerk in Mechelen bij, die doorging in het Nederlands en het Engels. U haalde in het kader van uw eerste verzoek ook aan dat u een Facebookaccount had waarop u christelijke boodschappen postte. Op die manier wilde u anderen overtuigen van uw geloof.

Op 23 februari 2021 nam het CGVS zowel voor uzelf als voor uw echtgenoot E. K. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 maart 2021 tekenden jullie tegen deze beslissing beroep aan. Jullie legden tijdens jullie beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) volgende bijkomende documenten neer: een brief van J. B., waarin hij getuigde dat u en uw echtgenoot in 2019 en 2020 wekelijks de kerkviering bijwoonden in Mechelen en sinds twee jaar regelmatig de Bijbelstudie bijwoonden die hij begeleidde; dertien getuigenissen waarin verschillende kerkgangers, kerkoudsten en voorbidders van Gods Ambassade schriftelijk verklaarden dat u, uw echtgenoot en uw dochter A. in 2019 en 2020 wekelijks de kerkdiensten van Gods ambassade bijwoonden en dat zij jullie hebben leren kennen als oprechte gelovigen; een attest van uw psycholoog S. J. waarin in uw hoofde sprake is van slaapproblemen, depressieve en stressgerelateerde klachten en verwerkingsmoeilijkheden. De RVV verwierp dit beroep op 29 november 2021.

Zonder België verlaten te hebben, dienden u en uw echtgenoot op 1 februari 2022 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw huidige verzoek houdt u vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste verzoek. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat u zich bekeerd heeft tot het christendom. U geeft aan dat u zich heeft laten dopen bij de kerk en dat uw schoonmoeder tegen uw echtgenoot heeft gezegd dat haar schoonzoon op de hoogte gekomen is van jullie doopsel en heel kwaad is. U heeft nog steeds geen nieuws over jullie pastoor die in Iran werd gearresteerd. U vreest bij terugkeer naar Iran veroordeeld te worden omwille van uw bekering. Daarnaast vreest u ook voor uw leven omwille van dezelfde personen als die waar u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming over had verteld. U vreest ook dat het leven van uw dochter A. K. in gevaar is doordat de levens van haar ouders in gevaar zijn.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u de volgende documenten neer: Een 'paspoort hemelburger' van de organisatie 'Gods Ambassade', waaruit blijkt dat u zich op 9 januari 2022 liet dopen; een steunbrief van 'Gods Ambassade' waarin staat dat u regelmatig de kerkbijeenkomsten in Mechelen bijwoont en ook wekelijks Bijbelstudie volgt, ondertekend door medewerker J. B. (d.d. 18 maart 2022); een steunbrief van de Naviderahaie kerk, waarin staat dat u sinds 18 mei 2019 42 keer deelnam aan de Bijbelstudie, ondertekend door pastoor P. S. (d.d. 18 maart 2022); een steunbrief van de Mohabat kerk in Antwerpen, waarin staat dat u en uw echtgenoot sinds november 2021 actief deelnemen aan kerkelijke bijeenkomsten en betrokken zijn bij bijbelstudieprogramma's, ondertekend door pastoor S. Z. (d.d. 30 april 2022); 12 foto's waarop u te zien bent tijdens christelijke bijeenkomsten; een attest van uw psycholoog S. J. (d.d. 14 maart 2022); uw medisch dossier bij AZ Sint Maarten in Mechelen, met een gedetailleerd overzicht van verschillende ingrepen die u in België onderging bij de dienst cardiologie en longziekten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden dienden te worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bleek immers dat u leed aan slaapproblemen, depressie en stress-gerelateerde klachten. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan dat u last had van hoge bloeddruk, slecht functionerende nieren en hartkloppingen (Notities persoonlijk onderhoud 1, d.d. 19 november 2020 (NPO 1), p. 5 en p. 21). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden er voldoende pauzes ingelast tijdens uw persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO 1, p. 21 en NPO 2, d.d. 8 januari 2021, p. 2). Daarnaast werd u herhaaldelijk gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoorde (NPO 1, p. 5 en p.21). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bleek bovendien dat u tijdens beide onderhouds uw asielseleas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

In het kader van uw huidige verzoek legde u een bijkomend document neer, opgesteld door uw psycholoog, waaruit blijkt dat u last heeft van leed aan slaapproblemen, depressie en stress-gerelateerde klachten. Dit attest vertoont sterke gelijkenissen met het attest dat u neerlegde tijdens uw beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad oordeelde dat uit voormeld attest in het geheel niet blijkt dat uw psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze u ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

U legde daarnaast ook een aantal medische documenten neer waaruit blijkt dat u in België medische hulp gekregen heeft voor cardiologische problemen en longproblemen. Uit geen van deze documenten blijkt dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek volwaardige verklaringen af te leggen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, dient dan ook te worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die een ander licht werpen op de beoordeling van de Raad. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde om uw bekering tot het christendom aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U diende tegen het arrest van de RVV geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u in het onderhavige verzoek opnieuw verwijst naar asielmotieven die u in het verleden reeds hebt uiteengezet, met name uw vrees om omwille van uw bekering van het christendom gedood te worden door de personen waarover u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming had verteld (Verklaring volgend verzoek, d.d. 5 mei 2022, punt 16 en punt 19). Deze elementen zijn in uw vorige verzoek reeds uitgebreid besproken en de ongeloofwaardigheid ervan werd bevestigd door het arrest van de RVV. De Raad was daarbij van oordeel dat, gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw beweerde bekering, de bekering van uw echtgenoot en de door jullie ondervonden problemen, uw religieuze activiteiten in België en op de sociale media en deze van uw echtgenoot klaarblijkelijk niet waren ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van uw relaas inzake uw bekering, inzake de bekering door uw toedoen van uw echtgenoot en inzake jullie problemen, oordeelde de Raad dat uw religieuze activiteiten en deze van uw echtgenoot in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hadden en er enkel toe strekten om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

U haalt in uw huidige verzoek geen nieuwe elementen aan die bovenstaande argumenten kunnen ondermijnen.

Wat betreft uw doopsel op 9 januari 2022, wat u staaft met een doopattest, dient te worden opgemerkt dat dit allerminst volstaat om de inhoudelijke beoordeling van uw bekering tot het christendom door de RVV in een ander daglicht te plaatsen (Verklaring volgend verzoek, punt 16). Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit het loutere feit dat u een doopattest neerlegt kan dan ook niet afgeleid worden dat uw bekering tot het christendom ingegeven is door een oprechte religieuze overtuiging.

Uw recente christelijke activiteiten, die u staaft met steunbrieven van Bijbelstudiebegeleider J. B. , pastoor P. S. en pastoor S. Z. en met foto's van het doopritueel en de christelijke activiteiten die en uw echtgenoot bijwoonden, kunnen om diezelfde reden geen ander licht werpen op de geloofwaardigheid van jullie bekering tot het christendom (Verklaring volgend verzoek, punt 16). Dat u actief bent bij verschillende kerken en bij de geloofsgemeenschap Gods Ambassade werd in uw vorige verzoek reeds uitgebreid besproken en de vaststelling dat deze activiteiten niet volstaan om de oprechtheid van uw bekering te

herstellen reeds bevestigd door het arrest van de RVV. De motivatie van de RVV dat de door u neergelegde stukken alle een gesolliciteerd karakter vertonen en niet aannemelijk maken dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, blijft daardoor onverkort gelden.

Ook uw stelling dat u uw christelijk geloof verspreidt op sociale media werd reeds uitgebreid besproken in zowel uw eerdere weigeringsbeslissing als het arrest van de RVV en vormt dus geen nieuw element (Verklaring volgend verzoek, punt 16). U legde ook geen documenten neer waaruit zou kunnen blijken dat uw recente activiteiten op sociale media de kans verhogen dat u in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten zou zijn gekomen.

Dat uw schoonmoeder tegen uw echtgenoot heeft gezegd dat haar schoonzoon op de hoogte is gekomen van jullie doopsel en heel kwaad is, is louter een blote bewering van uw kant die bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kan plaatsen (Verklaring volgend verzoek, punt 16). Uw problemen met uw schoonfamilie werden immers reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden, aangezien zij rechtstreeks gelinkt zijn aan jullie als ongeloofwaardig ingeschatte bekering tot het christendom. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling en deze staat daardoor vast.

De door u neergelegde psychologische en medische attesten zijn evenmin van die aard dat ze uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Het feit dat u in België bij een dokter in behandeling bent, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en etnische Fars. U bent afkomstig uit Ahwaz (Iran). Op 13 shahrivar 1383 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 3 september 2004 in onze kalender) bent u getrouwd met M. M. M. (O.V. (...)). Op (...) 2008 werd uw dochter A. geboren (O.V. (...)).

U kwam op 22 maart 2019 in België aan en diende hier in België op 4 april 2019 samen met uw echtgenote M. M. M. een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw familie was streng gelovig. U benaderde zelf uw geloof op een meer gematigde manier dan uw familie. Uw echtgenote M. geloofde niet in de islam.

In de sportclub waar uw echtgenote werkte, ontmoette uw echtgenote een vrouw met de naam S. D.i. Zij was de moeder van S., een van de leerlingen in de sportclub. Aan het eind van mordad 1397 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met midden augustus 2018 in onze kalender) introduceerde S. uw echtgenote tot het christendom. Uw schoonvader stierf in diezelfde periode en u en uw echtgenote bleven tot de rouwperiode van 40 dagen voorbij was in Bandar-e Anzali in het noorden van Iran. Toen jullie terugkwamen naar Ahwaz, hervatte uw echtgenote haar contact met S. . Ze vertelde u dat ze uitgenodigd was om ergens naartoe te gaan met haar vriendin, de moeder van S.. Toen ze terugkwam praatte ze met u over het christendom en de vriendelijkheid die ze op de bijeenkomst had ervaren. U vertelde haar dat

ze een gevaarlijke weg had gekozen. De straf voor afvalligen is immers executie. In het midden van aban 1397 (begin november 2018) kreeg u een gevaarlijke infectie aan uw hart. Het was onduidelijk of u de operatie die u moest ondergaan zou overleven. Niettemin liep de operatie goed af. Uw echtgenote vertelde u achteraf dat ze voor een goede afloop had gebeden tot Christus. In het begin van azar 1397 (eind november 2018) vertelde uw echtgenote u dat ze het reddingsgebed had gezegd. U wist op dat moment niet wat ze daarmee bedoelde, u was immers moslim. Op 15 bahman 1397 (4 februari 2019) kwam uw echtgenote van de sportclub naar huis. Ze vertelde u dat de pastoor van haar huiskerk was gearresteerd en dat haar leven in gevaar was. Ze zei dat de moeder van S. naar de club was gekomen en haar had opgedragen om te ontsnappen. U vluchtte samen met uw echtgenote met de wagen naar uw schoonzus M., die in Bandare Anzali woonde. U leefde 45 dagen ondergedoken in Bandar-e Anzali. M. contacteerde een smokkelaar, die zei dat jullie in een slechte situatie verkeerden en dat jullie het land zo snel mogelijk moesten verlaten. Op 25 bahman 1397 (14 februari 2019) regelde de smokkelaar een afspraak voor u op de Italiaanse ambassade. U kreeg een Schengenvisum. Op 2 farvardin 1398 (22 maart 2019) vlogen u, uw echtgenote en uw dochter met jullie eigen paspoorten naar Milaan (Italië). Vandaar vlogen jullie op dezelfde dag naar België. U haalde in het kader van dit verzoek aan dat u vreesde om door de autoriteiten van Iran vervolgd te worden omwille van uw bekering tot het christendom. U vreesde ook dat uw dochter zou gearresteerd worden in Iran en dat er op die manier druk zou uitgeoefend worden op u.

In april of mei 2019 vertelde u via de telefoon tegen uw moeder in Iran dat u niet kon terugkeren naar Iran omdat uw echtgenote M. zich had bekeerd tot het christendom. Uw moeder antwoordde tijdens datzelfde gesprek dat er eind esfand 1397 (midden maart 2019) twee personen waren langsgesproken bij haar thuis die hadden gevraagd naar uw echtgenote. Ze identificeerden zich niet en vertrokken zonder te zeggen wie ze waren. Sinds uw broers en zussen hebben ontdekt dat uw vrouw christen is, wilden ze niet meer met u praten. U had enkel nog contact met uw moeder, maar ook zij vroeg enkel naar u en uw dochter en vroeg niet hoe het met uw echtgenote gaat.

In België bekeerde u zich onder invloed van uw echtgenote ook tot het christendom. Een eerste ervaring met God had u in de luchthaven in Teheran. U was bezorgd, maar uw echtgenote raakte uw schouder aan en zei dat God bij u was. U begreep op dat moment niet wat ze bedoelde. Op 18 mei 2019 ging u voor het eerst naar de kerk. U verzamelde kennis over het christendom maar begreep niet alles. Enkel dagen voor Kerstmis 2019 was u in de kerk. U bad en zong liedjes. Toen u naar het plafond keek, zag u plots dat de vlaggen die daar hingen voor de verjaardag van Jezus op en neer bewogen. Er werd u verteld dat het een mirakel was en u begreep dat Jezus de levende God is. Op 8 februari 2020 werd het reddingsgebed voor u voorgelezen en gaf u uw hart aan Jezus.

U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verder ook nog dat u in België wekelijks actief in de kerkgemeenschap. Op vrijdag volgde u Bijbelstudie in Mechelen. Twee keer per maand ging u op zaterdag naar Antwerpen voor Bijbelstudie. Deze Bijbelstudie ging tijdens de quarantaine omwille van Covid-19 online door. U hielp ook in de kerk met schoonmaken en opruimen. U had ook een Facebookprofiel waarop u af en toe gebeden en christelijke boodschappen postte.

Op 23 februari 2021 nam het CGVS zowel voor uzelf als voor uw echtgenote M. M. M. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 maart 2021 tekenden jullie tegen deze beslissing beroep aan. Jullie legden tijdens jullie beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) volgende bijkomende documenten neer: een brief van J. B. , waarin hij getuigde dat u en uw echtgenote in 2019 en 2020 wekelijks de kerkviering bijwoonden in Mechelen en sinds twee jaar regelmatig de Bijbelstudie bijwoonden die hij begeleidde; dertien getuigenissen waarin verschillende kerkgangers, kerkoudsten en voorbidders van Gods Ambassade schriftelijk verklaarden dat u, uw echtgenoot en uw dochter A. in 2019 en 2020 wekelijks de kerkdiensten van Gods ambassade bijwoonden en dat zij jullie hebben leren kennen als oprechte gelovigen; een attest van de psycholoog S. J. waarin in hoofde van uw echtgenote sprake is van slaapproblemen, depressieve en stressgerelateerde klachten en verwerkingsmoeilijkheden. De RVV verwierp dit beroep op 29 november 2021.

Zonder België verlaten te hebben, dienden u en uw echtgenote op 1 februari 2022 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw huidige verzoek houdt u vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste verzoek. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat u zich bekeerd heeft tot het christendom. U geeft aan dat u en uw echtgenote heel actief zijn binnen de kerkgemeenschap en dat u zich op 9 januari 2022 ook liet dopen. Al jullie activiteiten verschijnen op sociale media, waardoor de Iraanse autoriteiten ook op de hoogte zijn van uw bekering. Ook uw familieleden, die extremistische islamieten zijn, zijn op de hoogte van uw bekering. Uw schoonbroer A. R. heeft tegen uw moeder gezegd dat hij u zal doodschieten als u terugkeert naar Iran. Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van uw bekering naar het christendom en omwille van de bedreigingen van uw schoonbroer.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u de volgende documenten neer: Een 'paspoort hemelburger' van de organisatie 'Gods Ambassade', waaruit blijkt dat u zich op 9 januari 2022 liet dopen; een steunbrief van 'Gods Ambassade' waarin staat dat u regelmatig de kerkbijeenkomsten in Mechelen bijwoont en ook

wekelijks Bijbelstudie volgt, ondertekend door medewerker J. B. (d.d. 18 maart 2022); een steunbrief van de Naviderahaie kerk, waarin staat dat u sinds 18 mei 2019 27 keer deelnam aan de Bijbelstudie, ondertekend door pastoor P. S. (d.d. 18 maart 2022); een steunbrief van de Mohabat kerk in Antwerpen, waarin staat dat u en uw echtgenote sinds november 2021 actief deelnemen aan kerkelijke bijeenkomsten en betrokken zijn bij bijbelstudieprogramma's, ondertekend door pastoor S. Z. (d.d. 30 april 2022); 9 foto's waarop u te zien bent tijdens christelijke bijeenkomsten; uw medisch dossier bij AZ Sint Maarten in Mechelen, met een gedetailleerd overzicht van verschillende ingrepen die u in België onderging bij de diensten abdominale heelkunde, cardiologie en longziekten; een tijdschrift Gave Veste over christelijk werk onder vluchtelingen, waarin een foto te zien is van u tijdens uw doopsel in een artikel dat handelt over Iraanse vluchtelingen die zich laten bekeren tot het christendom (driemaandelijks magazine, editie maart-april-mei 2022).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt immers dat u na uw aankomst in België tweemaal geopereerd werd en dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud last had van een verhoogde hartslag (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), dd. 20 november 2020, p. 3 en p. 4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden er voldoende pauzes genomen tijdens het persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO, p. 3). Daarnaast werd u gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u bevestigend antwoorde (NPO, p. 3 en p. 4). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u het onderhoud uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming stelde u dat u nog steeds in behandeling bent voor uw hartziekte, dat u een hartaanval heeft gekregen en dat er bij u een stent werd geplaatst. U voegde hier aan toe dat u niet meer naar de cardiologe gaat sinds u vanuit het opvangcentrum naar een privé-adres verhuisde. Gevraagd of uw hartziekte een invloed had op uw deelname aan de procedure, antwoordde u dat stress niet goed is voor u maar dat u verder geen probleem had om de vragen te beantwoorden (DVZ, verklaring volgend verzoek, d.d. 4 mei 2022, punt 12). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw tweede verzoek tot internationale bescherming andermaal integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenote, M. M. M. In het kader van het door haar ingediende tweede en huidig verzoek tot internationale bescherming werd er een beslissing tot nietontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Deze luidt als volgt:

“(…).”

Derhalve dient ook uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard te worden.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Het door u neergelegde doopattest en de door u neergelegde steunbrieven van Bijbelstudiebegeleider J. B., pastoor P. S. en pastoor S. Z. zijn gelijklopend met de documenten die uw echtgenote reeds indiende en kunnen de inschatting van de RVV inzake de oprechtheid van uw bekering niet veranderen om dezelfde redenen die hierboven reeds werden aangehaald (cf. supra). Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde foto's waarop u te zien bent tijdens christelijke bijeenkomsten.

Ook het door u neergelegde tijdschrift 'Gave Veste', waarin een foto te zien is van u tijdens uw doopsel in een artikel dat handelt over Iraanse vluchtelingen die zich laten bekeren tot het christendom, is niet van die aard dat bovenstaande bevindingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Noch uzelf, noch uw echtgenote worden in het bewuste artikel bij naam genoemd. Het tijdschrift in kwestie stelt zichzelf specifiek als doel om christelijke gemeenten en vluchtelingen te helpen om samen Christus te volgen (cf. administratief dossier). Niets wijst er op dat het loutere feit dat uw foto in deze publicatie is verschenen, ertoe zou leiden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou komen.

Hierbij kan opnieuw worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme. Uit uw religieuze activiteiten in België kan dan ook niet

zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband dient ook benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De door u neergelegde medische attesten zijn evenmin van die aard dat ze uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Het feit dat u in België bij een dokter in behandeling bent, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 276 576, is de echtgenoot van tweede verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 276 525. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op quasi dezelfde motieven. In beide verzoekschriften worden dezelfde middelen aangevoerd met een quasi identiek betoog. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid en met het oog op een goede rechtsbedeling, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Tevens voeren zij de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Vooreerst bekritisieren verzoekende partijen het gegeven dat de bestreden beslissingen door de commissaris-generaal niet werden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van de verzoeken zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden.

Verder voeren verzoekende partijen aan dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd waarom zij niet werden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

In de verzoekschriften wordt vervolgens ingegaan op de aangehaalde nieuwe elementen/feiten. Verzoekende partijen zijn het er niet mee eens dat de commissaris-generaal hun bijkomende verklaringen beoordeelt als zijnde ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens hun eerste verzoek waardoor het hen onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat hun asielmotieven oprecht zijn. Verzoekende partijen stellen vast te houden aan de eerdere asielmotieven hetgeen erop wijst dat zij consistent en oprecht zijn. Vervolgens wordt gewezen op de religieuze problemen die zij zouden hebben bij een terugkeer naar Iran omwille van hun bekering tot het christendom. Verzoekende partijen geven aan op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaard te hebben dat zij zeer actief zijn binnen de kerkgemeenschap hetgeen zij ook uitdragen onder meer op sociale media waarbij ze aanstippen dat zij effectief werden gedoopt op 9 januari 2022. Er wordt verder aangevoerd dat er verschillende aanvullende documenten werden overgemaakt waarna een opsomming van deze documenten volgt. Verzoekende partijen benadrukken de vrees die zij zowel voor de Iraanse autoriteiten als hun familie hebben die op de hoogte zijn van hun bekering en stellen ook te vrezen voor hun dochter aangezien ook haar leven in gevaar is door hun bekering. Ze menen dat zij geen gelegenheid kregen om verdere toelichting te geven omtrent hun bekeringsproces aangezien zij geen persoonlijk onderhoud kregen.

Verzoekende partijen vervolgen dat hoewel het uitgangspunt blijft dat een verzoeker overtuigende verklaringen dient af te leggen over zijn bekering, dit niet wegneemt dat de documenten die werden neergelegd ter staving van de bekering moeten meegenomen worden in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Zij betogen dat meer gewicht moet worden gegeven aan verklaringen of rapporten van kerkelijke instanties waarin op basis van eigen feitelijke waarnemingen wordt aangegeven welke rol een vreemdeling speelt binnen de gemeenschap en hoe hij hieraan uiting geeft. Verzoekende partijen benadrukken het oprecht karakter van hun geloofsovertuiging. In de verzoekschriften wordt betoogd dat alles samen genomen dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen blijf geven van een volgehouden en werkelijk engagement als christen en dat zij hetgeen zij verklaren ook aantonen. Minstens dienen zij in de gelegenheid te worden gesteld tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud zodat zij hun geloofsovertuiging ten aanzien van het CGVS kunnen verduidelijken zoals de vorming die zij volgden, hun bekeringsproces en hun kennis over het christendom, aldus verzoekende partijen. Wat betreft eerste verzoekende partij wordt beklemtoond dat hij niet alleen actief is op sociale media maar dat hij ook te zien is in een tijdschrift waarin een foto tijdens zijn doopsel is opgenomen. Er wordt toegelicht dat het artikel specifiek handelt over Iraanse vluchtelingen die zich lieten bekeren tot het christendom waarbij derhalve zeer gericht wordt benadrukt dat het gaat om personen die zich van de islam naar het christendom bekeerden. Eerste verzoekende partij voert aan dat hij hierdoor weldegelijk in het oog loopt van de Iraanse autoriteiten in het bijzonder omdat de bescherming van de Iraanse overheden voor leden van minderheidsgodsdiensten afwezig is en stelt dat zijn bekering, zelfs ongeacht of deze zou zijn ingegeven door opportunisme – hetgeen wordt betwist – de kernreden vormt voor een vervolgingsvrees bij terugkeer naar Iran.

Daargelaten de werkelijke motieven van de bekering, blijft volgens verzoekende partijen bovendien de vraag die moet beantwoord worden of zij in geval van terugkeer naar Iran een gegronde vervolgingsvrees hebben omwille van hun religieuze overtuiging.

Er wordt tevens benadrukt dat de stelling van verwerende partij dat de bekering van verzoekende partijen is ingegeven door opportunisme niet voldoende is om te stellen dat zij bij een terugkeer niet als bekeerd zouden kunnen worden beschouwd daar het niet wegneemt dat zij in Iran wel degelijk als bekeerd kunnen worden gepercipieerd en hen afvalligheid kan worden toegedicht, dit gelet op onder meer hun activiteiten in België binnen het christendom waardoor zij terecht voorhouden bij terugkeer naar hun herkomstland een daadwerkelijk gevaar voor vervolging te lopen.

Daarnaast wordt aangevoerd dat de bescherming door de Iraanse overheden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet in het algemeen niet beschikbaar is voor (toegedichte) leden van minderheidsgodsdiensten.

Tot slot stellen verzoekende partijen dat van hen redelijkerwijze niet mag verwacht worden dat zij van godsdienstige handelingen afzien.

3.2. Stukken

Op 12 september 2022 brengen verzoekende partijen ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waaraan een onvertaalde kopie van de werkbadge van eerste verzoekende partij wordt toegevoegd alsook onvertaalde documenten inzake het werk van tweede verzoekende partij en “feit dat zij ontslagen werd en het feit dat zij gezocht wordt”.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop een bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van een beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen

nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar verzoekende partijen bekritisieren dat de bestreden beslissingen geen motivering verschaffen waarom de wettelijk vereiste termijn van tien dagen bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en er evenmin wordt gemotiveerd waarom geen persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat deze omissies en de huidige weergegeven motivering in de bestreden beslissingen hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, vierde lid, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoekende partijen tonen ook niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat hun verzoeken om internationale bescherming sneller hadden moeten worden behandeld. Zij kunnen bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

Met betrekking tot het betoog dat verzoekende partijen niet gehoord werden in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming, moet nog vastgesteld worden dat in de verzoekschriften geen valabele elementen worden bijgebracht die verzoekende partijen zouden hebben aangevoerd indien zij op het Commissariaat-generaal een nieuw persoonlijk onderhoud hadden gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van hun tweede verzoek om internationale bescherming. De Raad dient hierbij aan te stippen dat verzoekende partijen hun bekeringsproces reeds hebben kunnen toelichten tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming – waarbij tweede verzoekende partij overigens twee keer werd gehoord op het CGVS – en dat zij bij de DVZ de kans hebben gekregen nieuwe elementen aan te geven alsook nieuwe documenten hebben kunnen neerleggen die zij tevens hebben kunnen toelichten bij de DVZ.

Verzoekende partijen kunnen evenmin gevolgd worden waar zij menen dat verwerende partij in de bestreden beslissingen had moeten motiveren waarom zij niet uitgenodigd werden voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde*

persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8." Verzoekende partijen voegen een voorwaarde toe aan de wet waar zij menen dat verwerende partij in haar beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Voorts dient benadrukt te worden dat verzoekende partijen tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 4 mei 2022 en van 5 mei 2022, tweede pagina, onder de hoofding "MOTIEVEN"). Verzoekende partijen werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partijen waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen bij de DVZ.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, kunnen in zoverre niet aangenomen worden.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.3. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen deze motieven in de bestreden beslissingen niet aanvechten, noch betwisten.

In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij wordt hieromtrent met reden als volgt overwogen:

"Uit de medisch attesten die u neerlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt immers dat u na uw aankomst in België tweemaal geopereerd werd en dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud last had van een verhoogde hartslag (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), dd. 20 november 2020, p. 3 en p. 4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden er voldoende pauzes genomen tijdens het persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO, p. 3). Daarnaast werd u gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u bevestigend antwoorde (NPO, p. 3 en p. 4). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u het onderhoud uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming stelde u dat u nog steeds in behandeling bent voor uw hartziekte, dat u een hartaanval heeft gekregen en dat er bij u een stent werd geplaatst. U voegde hier aan toe dat u niet meer naar de cardiologe gaat sinds u vanuit het opvangcentrum naar een privé-adres verhuisde. Gevraagd of uw hartziekte een invloed had op uw deelname aan de procedure, antwoordde u dat stress niet goed is voor u maar dat u verder geen probleem had om de vragen te beantwoorden (DVZ, verklaring volgend verzoek, d.d. 4 mei 2022, punt 12). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Wat tweede verzoekende partij betreft kan gewezen worden op volgende motieven:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden dienden te worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bleek immers dat u leed aan slaapproblemen, depressie en stress-gerelateerde klachten. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan dat u last had van hoge bloeddruk, slecht functionerende nieren en hartkloppingen (Notities persoonlijk onderhoud 1, d.d. 19 november 2020 (NPO 1), p. 5 en p. 21). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden er voldoende pauzes ingelast tijdens uw persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO 1, p. 21 en NPO 2, d.d. 8 januari 2021, p. 2). Daarnaast

werd u herhaaldelijk gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoorde (NPO 1, p. 5 en p.21). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bleek bovendien dat u tijdens beide onderhouden uw asielaars op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

In het kader van uw huidige verzoek legde u een bijkomend document neer, opgesteld door uw psycholoog, waaruit blijkt dat u last heeft van leed aan slaapproblemen, depressie en stress-gerelateerde klachten. Dit attest vertoont sterke gelijkenissen met het attest dat u neerlegde tijdens uw beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad oordeelde dat uit voormeld attest in het geheel niet blijkt dat uw psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze u ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

U legde daarnaast ook een aantal medische documenten neer waaruit blijkt dat u in België medische hulp gekregen heeft voor cardiologische problemen en longproblemen. Uit geen van deze documenten blijkt dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek volwaardige verklaringen af te leggen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, dient dan ook te worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die een ander licht werpen op de beoordeling van de Raad. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In de gegeven omstandigheden kan ook volgens de Raad redelijkerwijze worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat ze konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.4. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partijen om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken,

een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.5.1. Verzoekende partijen volharden in hun volgend verzoek om internationale bescherming in hun vervolgingsvrees wegens hun bekering tot het christendom. Ze stellen ondertussen gedoopt te zijn en benadrukken hun religieuze activiteiten in België. Zij verklaren in dit verband nog bedreigingen te hebben gehad uit Iran: de moeder van eerste verzoekende partij bracht hem op de hoogte dat een van zijn schoonbroers die heel islamitisch is hem zou doodschieten.

Ter staving van hun huidig verzoek hebben verzoekende partijen volgende documenten bijgebracht:

i) voor elk van de verzoekende partijen een 'paspoort hemelburger' van de organisatie 'Gods Ambassade', waaruit hun doopsel blijkt; ii) verschillende steunbrieven aangaande hun regelmatige kerkbijeenkomsten en wekelijkse Bijbelstudie; iii) foto's van hun aanwezigheid op de christelijke bijeenkomsten; iv) een psychologisch attest inzake tweede verzoekende partij alsook haar medisch dossier; v) het medisch dossier van eerste verzoekende partij; vi) een tijdschrift Gave Veste over christelijk werk onder vluchtelingen, waarin een foto te zien is van eerste verzoekende partij tijdens zijn doopsel in een artikel dat handelt over Iraanse vluchtelingen die zich laten bekeren tot het christendom (driemaandelijks magazine, editie maart-april-mei 2022).

Bij aanvullende nota van 12 september 2022 hebben verzoekende partijen een onvertaalde kopie van de werkbadge van eerste verzoekende partij bijgebracht alsook onvertaalde documenten inzake het werk van tweede verzoekende partij en "het feit dat zij ontslagen werd en het feit dat zij gezocht wordt".

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

3.3.5.2. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

3.3.5.3. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen overtuigende argumenten bijbrengen die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten hebben aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekende partijen toe om voormelde motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijven.

3.3.5.4. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekende partijen aangaande hun vervolgingsvrees wegens hun bekering tot het christendom merkt de Raad op dat verzoekende partijen dit element reeds hebben aangebracht in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming hetgeen reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld. Zo wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende opgemerkt:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde om uw bekering tot het christendom aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U diende tegen het arrest van de RVV geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u in het onderhavige verzoek opnieuw verwijst naar asielmotieven die u in het verleden reeds hebt uiteengezet, met name uw vrees om omwille van uw bekering van het christendom gedood te worden door de personen waarover u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming had verteld (Verklaring volgend verzoek, d.d. 5 mei 2022, punt 16 en punt 19). Deze elementen zijn in uw vorige verzoek reeds uitgebreid besproken en de ongeloofwaardigheid ervan werd bevestigd door het arrest van de RVV. De Raad was daarbij van oordeel dat, gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw beweerde bekering, de bekering van uw echtgenoot en de door jullie ondervonden problemen, uw religieuze activiteiten in België en op de sociale media en deze van uw echtgenoot klaarblijkelijk niet waren ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van uw relaas inzake uw bekering, inzake de bekering door uw toedoen van uw echtgenoot en inzake jullie problemen, oordeelde de Raad dat uw religieuze activiteiten en deze van uw echtgenoot in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hadden en er enkel toe strekten om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

U haalt in uw huidige verzoek geen nieuwe elementen aan die bovenstaande argumenten kunnen ondermijnen.”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde en beoordeelde elementen kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en de arresten met nrs. 264 474 en 264 475 van de Raad van 29 november 2021.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de huidige volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekende partijen blijven in het kader van hun huidig volgend verzoek vasthouden aan hun vluchtmotieven zoals uiteengezet in hun eerste verzoek om internationale bescherming en reiken thans slechts elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekende partijen verder borduren op hetzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan hun dossier.

Waar verzoekende partijen erop wijzen inmiddels te zijn gedoopt en documenten bijbrengen ter staving van hun religieuze activiteiten in België, kan de commissaris-generaal bijgetreden worden in volgende vaststellingen:

“Wat betreft uw doopsel op 9 januari 2022, wat u staaft met een doopattest, dient te worden opgemerkt dat dit allerminst volstaat om de inhoudelijke beoordeling van uw bekering tot het christendom door de

RVV in een ander daglicht te plaatsen (Verklaring volgend verzoek, punt 16). Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit het loutere feit dat u een doopattest neerlegt kan dan ook niet afgeleid worden dat uw bekering tot het christendom ingegeven is door een oprechte religieuze overtuiging.

Uw recente christelijke activiteiten, die u staft met steunbrieven van Bijbelstudiebegeleider J. B., pastoor P. S. en pastoor S. Z. en met foto's van het doopritueel en de christelijke activiteiten die en uw echtgenoot bijwoonden, kunnen om diezelfde reden geen ander licht werpen op de geloofwaardigheid van jullie bekering tot het christendom (Verklaring volgend verzoek, punt 16). Dat u actief bent bij verschillende kerken en bij de geloofsgemeenschap Gods Ambassade werd in uw vorige verzoek reeds uitgebreid besproken en de vaststelling dat deze activiteiten niet volstaan om de oprechtheid van uw bekering te herstellen reeds bevestigd door het arrest van de RVV. De motivatie van de RVV dat de door u neergelegde stukken alle een gesolliciteerd karakter vertonen en niet aannemelijk maken dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, blijft daardoor onverkort gelden.

Ook uw stelling dat u uw christelijk geloof verspreidt op sociale media werd reeds uitgebreid besproken in zowel uw eerdere weigeringsbeslissing als het arrest van de RVV en vormt dus geen nieuw element (Verklaring volgend verzoek, punt 16). U legde ook geen documenten neer waaruit zou kunnen blijken dat uw recente activiteiten op sociale media de kans verhogen dat u in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten zou zijn gekomen."

En bijkomend wat eerste verzoekende partij betreft:

"Het door u neergelegde doopattest en de door u neergelegde steunbrieven van Bijbelstudiebegeleider J. B., pastoor P. S. en pastoor S. Z. zijn gelijklopend met de documenten die uw echtgenote reeds indiende en kunnen de inschatting van de RVV inzake de oprechtheid van uw bekering niet veranderen om dezelfde redenen die hierboven reeds werden aangehaald (cf. supra). Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde foto's waarop u te zien bent tijdens christelijke bijeenkomsten.

Ook het door u neergelegde tijdschrift 'Gave Veste', waarin een foto te zien is van u tijdens uw doopsel in een artikel dat handelt over Iraanse vluchtelingen die zich laten bekeren tot het christendom, is niet van die aard dat bovenstaande bevindingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Noch uzelf, noch uw echtgenote worden in het bewuste artikel bij naam genoemd. Het tijdschrift in kwestie stelt zichzelf specifiek als doel om christelijke gemeenten en vluchtelingen te helpen om samen Christus te volgen (cf. administratief dossier). Niets wijst er op dat het loutere feit dat uw foto in deze publicatie is verschenen, ertoe zou leiden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou komen.

Hierbij kan opnieuw worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme. Uit uw religieuze activiteiten in België kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband dient ook benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen."

De Raad beklemtoont hierbij dat het gegeven dat verzoekende partijen inmiddels gedoopt zijn en nog steeds actief zijn binnen de christelijke gemeenschap in casu geen uitsluitel biedt over de vraag of dit is ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement, te meer gelet op bovenstaande vaststellingen en de bevindingen in de arresten met nrs 264 474 en 264 475.

In dit verband dient benadrukt te worden dat in de arresten met nrs. 264 474 en 264 475 van 29 november 2021 de Raad heeft geoordeeld dat gezien kennelijk ongeloofwaardige verklaringen werden afgelegd omtrent de beweerdte bekering en de door verzoekende partijen ondervonden problemen, de religieuze activiteiten in België en op sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van hun relaas inzake hun bekering en inzake hun problemen, heeft de Raad in voormelde arresten geoordeeld dat de religieuze activiteiten van verzoekende partijen in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Verzoekende partijen brengen geen overtuigende elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voormelde overwegingen.

Verder kan pertinent gewezen worden op de beoordeling van de documenten ter staving van de religieuze activiteiten in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partijen zoals weergegeven in de arresten met nrs. 264 474 en 264 475 van 29 november 2021:

“Ook de nieuwe, ter staving van hun religieuze activiteiten in België voorgelegde stukken, zoals bij het verzoekschrift gevoegd onder de benaming “bundeling getuigenverklaringen”, zijn geenszins van zulke aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Deze stukken vertonen namelijk stuk voor stuk een kennelijk gesolliciteerd karakter en werden duidelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoekster en haar echtgenoot en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Voorts werden zij opgesteld door de kerkgenoten van verzoekster en haar echtgenoot, die kennelijk tot doel hebben hen te ondersteunen in hun betrachtingen en die zichzelf tot taak aanmeten om hun kerkgenoten bij te staan. Dergelijke ‘getuigenverklaringen’ kunnen verder hoogstens een bewijs vormen voor de deelname van verzoekster en haar echtgenoot aan religieuze activiteiten in België, doch zij laten niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter hun deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van hun engagement. Als dusdanig sluiten zij geenszins uit en doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de deelname van verzoekster en haar echtgenoot aan deze activiteiten ingegeven is vanuit louter opportunistische overwegingen.”

Door slechts te volharden in hun bekering, te poneren dat het afzweren van de islam en het aannemen van de christelijke overtuigingen een evoluerend proces zijn en de neergelegde documenten te benadrukken, brengen verzoekende partijen geen valabele argumenten bij die voorgaande pertinente motieven, die steun vinden in de administratieve dossiers, kunnen weerleggen.

Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat de loutere stelling van verwerende partij dat hun bekering veeleer is (was) ingegeven door opportunisme niet voldoende is om te stellen dat zij bij een terugkeer als bekeerd zouden (kunnen) worden beschouwd daar het immers niet wegneemt dat zij in Iran wel degelijk als bekeerd kunnen worden gepercipieerd en/of hen afvalligheid kan worden toegedicht gelet op de activiteiten in België binnen het christendom, benadrukt de Raad de volgende bevindingen in de bestreden beslissingen:

“Ook uw stelling dat u uw christelijk geloof verspreidt op sociale media werd reeds uitgebreid besproken in zowel uw eerdere weigeringsbeslissing als het arrest van de RVV en vormt dus geen nieuw element (Verklaring volgend verzoek, punt 16). U legde ook geen documenten neer waaruit zou kunnen blijken dat uw recente activiteiten op sociale media de kans verhogen dat u in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten zou zijn gekomen.

Dat uw schoonmoeder tegen uw echtgenoot heeft gezegd dat haar schoonzoon op de hoogte is gekomen van jullie doopsel en heel kwaad is, is louter een blote bewering van uw kant die bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kan plaatsen (Verklaring volgend verzoek, punt 16). Uw problemen met uw schoonfamilie werden immers reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden, aangezien zij rechtstreeks gelinkt zijn aan jullie als ongeloofwaardig ingeschatte bekering tot het christendom. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling en deze staat daardoor vast.”

En bijkomend wat eerste verzoekende partij betreft:

“Hierbij kan opnieuw worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme. Uit uw religieuze activiteiten in België kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband dient ook benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekende partijen brengen in casu geen dienstige en concrete argumenten bij die voorgaande vaststellingen kunnen ontkrachten.

Door te volharden in hun vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten en hun familie omwille van hun bekering brengen verzoekende partijen geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekende partijen geen oprechte bekering tot het christendom hebben aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat zij als dusdanig of als een afvallige gezien zullen worden door hun omgeving en zij hoe dan ook niet aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Inzake de aanvullende nota van 12 september 2022 waarbij een onvertaalde kopie van de werkbadge van eerste verzoekende partij wordt bijgebracht alsook onvertaalde documenten inzake het werk van tweede verzoekende partij en “het feit dat zij ontslagen werd en het feit dat zij gezocht wordt”, moet vastgesteld worden dat deze stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat staan van een vrije vertaling zodat de inhoud ervan geenszins kan worden nagegaan. Daarbij moet inzake de werkbadge nog opgemerkt worden dat het professioneel profiel van eerste verzoekende partij in casu niet ter discussie en geen ander licht werpt op bovenstaande vaststellingen.

Met betrekking tot de documenten inzake tweede verzoekende partij wordt daarnaast volledigheidshalve opgemerkt dat uit de korte toelichting in de aanvullende nota aangaande deze stukken in verband met het werk van tweede verzoekende partij en “het feit dat zij ontslagen werd en het feit dat zij gezocht wordt” geenszins de redenen kan blijken voor het voorgehouden ontslag en de redenen dat zij gezocht zou worden.

Tot slot dient de Raad de commissaris-generaal bij te treden in het oordeel dat de neergelegde medische attesten evenmin van die aard zijn dat ze de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Medische/psychische problemen houden immers op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In de bestreden beslissingen wordt met reden opgemerkt dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen daarenboven in casu geenszins aan dat zij omwille van hun medische problemen zouden worden onderworpen aan vervolging of een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

3.3.6. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

3.3.8. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu de volgende verzoeken terecht niet-ontvankelijk worden verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

3.3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten niet aan de orde.

3.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partijen in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU